

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancta Communitas, In Paupertate religiosa inviolata

Wissingh, Anton

Coloniae Agrippinae, 1699

Cap. XIX. De peculiari deposito Religiosorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49611](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49611)

CAPUT XIX.

De peculiari Depoſito Religioſorum.

Q. 1. Quid ſit depoſitum Religioſorum. *R.* 1. Depoſitum legale eſt id, quod fidei alicujus depoſitarii committitur, manente penes depoſitorem rei depoſite proprietate, ita ut ſemper ei integrum ſit, quandocumque voluerit, eam repetere. De hac non quarimus hic. Hinc

R. 2. cum Navarro, *H. Caſal.* & aliis. Depoſitum nihil eſt aliud, quàm peculium, quod Officiali Conventus creditur, ut illud in arario, id eſt, caſta communi conſervet pro depoſitoris neceſſitatibus, cujus clavis ſit in poteſtate Superioris, & prædicti Officialis, ſive depoſitarii, ſeu ſenius, ſeu durum.

Ex quo colligit *H. Caſal.* quòd depoſitum in nullo differat à peculio, niſi ſolò connotatò, ſcilicet, quòd depoſitum in caſta communi, ſeu arario clavibus munito, ſub cura alicujus Officialis, vel Officialium deponatur, & hinc cum majori ſecuritate liceat, quàm peculium, quod poterat à Religioſo in cubiculo aſſervari. Excepta hac conditione, quæ eſt jam odioſiſſima, omnes conditiones, quæ requiruntur ad licitè habendum, etiam huc transferendæ ſunt. Inter quas tamen neutiquam computari debet illa, quam adducit *Lopes*, ut ſcilicet beneficio ejus Conventus liberetur ab onere tam multis providendi; ut notat *Caſal.*

Casal. Qui insuper advertit, non posse Superiorem quantumvis valde occupatum onus illud provisionis à se excutere, & in alterius privati subditi humeros rejicere, volendo, ut subditus sit sui ipsius dispensator, ac procurator, dicendo *vg.* Tu *Fr. Morice* sis tui ipsius dispensator, ac procurator: constituo te loco meo: permitto tibi vices meas: ipsemet tibi eme vestes, vinum, panem, cupedias, lignum, &c. *Ratio est;* quia Tridentinum jubet hæc peragi per *Officiales* publicos, & non per ipsosmet *Fratres*, aut *Patres*.

Q. 2. An depositum possit auferri per Superiorem.

R. Per se loquendo, posse, (nisi aliud decernant *Constitutiones Ordinis*) si tamen subdito velit indubitata fide & certitudine de necessariis providere. *Ratio est;* quia sine dependentia à voluntate Superioris, potentis sic vel aliter disponere, non licet habere depositum subdito. Hinc etiam subditi debent voluntate ferria, & non sola fictitia, aut complementitia esse resignati ad depositum subjiciendum dispositioni Superioris, sive consistat in pecunia, sive in veste, sive in libris, &c. Nec debent clavem, aut cistam abscondere ab oculis ejus; quod si faciant, illicitè peculium habent. Et, quia credo, quòd sæpe subditi in hoc non sint resignati ritè, hinc etiam non sint sine omni scrupulo peccati. De deposito autem sic loquitur *S. Bonav.* super *Regul. c. 4. ad 4.* *Ista Apostolica perfectio non est solum in itinere, sed domi etiam*

observanda, ut nullum depositum pecunie habeatur ab his, qui perfectionis regulam imitantur. h. i.

Q. 3. An Superior possit depositum concedere subdito pro tota ejus vita.

Respondet Casal, Non posse licitè; quia talis concessio est valde proprietati similis. Sicut &, si concederetur (quod fieri nequit, nec debet) ad usum quemlibet indefinitè, prout placuerit. Idem Casal sine dubitatione asserit, peculium aut depositum non posse justè teneri, quando Superior aut Monasterium vult, & potest in omnibus etiam minutis necessitatibus providere.

R. 2. Casal. Ex parte habentium depositum requiri, ut parati sint omni deposito se abdicare, & quælibet alia à parentibus vel aliunde accepta in communem usum conferre, quando collapsam vitæ regularis observantiam volet Superior instaurare, & reformationem introducere, aut certè iis alio modo uti. *Rationem dat;* quia Doctores communiter tradunt, Religiosum, qui ad hoc non esset dispositus (multò magis, qui Superiori resisteret) Ecclesiastica sepultura oportere privari, & in sterquilinum detrudi. *Hæc ille quidem, sed fortè non omnes credunt hæc ultima dicta.*

R. 3. P. Nigronius scribit, quòd Patres Societ. Jesu nulli permittant usum particularem alicujus rei, excedentis valorem nummi aurei.

R. 4. ex Navarro & Valerio. Inter alias causas justas depositi concedendi est necessitas librorum

rum

rum pro studio & concionibus, & aliud quodlibet necessarium, ut quisque talento suo ritè utatur, ac officium suum debitè administret.

Q. 4. An Depositor habeat præ aliis aliquale jus in depositum. De hoc fuit jam tum superius actum. Insuper ex *H. Casal.*

R. 1. Quòd quidem non habeat jus proprietatis ullum; nihilominus tamen ipse potest indifferenter in qualibet necessitate pro his depositis ad effectus à Superiore determinatos expendendis (& non aliter) depositarium accedere, & ab eo illa omnia, quibus suis necessitatibus fiat fatis, exigere. Et licèt inferibatur rebus depositis nomen illius Religiosi, qui eas deposuit: tamen eò non obstante, semper est Superiori liberum, alteri, si voluerit, erogare; cum ille Religiosus non habeat jus utendi, aut administrandi peculium illud; quamvis æquum omnino sit, ut, ubi est æqualis necessitas, Superior prudens & discretus curet in illius necessitates primò impendi, qui labore aut industria sua illud acquisivit, potius, quàm in alterius ignavi & negligentis, ubi ex Monasterii redditibus æqualiter omnibus provideri non potest. *h. i.*

R. 2. ex *Bassæo Capuc. v. Paupertas Religiosa.* Cùm depositum Religiosi, ut licitum sit, sit in potestate publici Officialis, vel Procuratoris, hinc in Superioris potestate esse dicitur, nam Officialis locum habet Superioris: adeoque, si quando Monasterium eget in communi, ex illis depositi pecuniis Monasterii necessitatibus provideri potest. Quod certè Superiores non raro

tentare deberent, ut discerent subditi non proprietatem, sed usum, & eum ad nutum Superioris se habere. Proinde Religiosus, qui tenet peculium apud depositarium tamquam rem propriam, & computat minutatim, quidquid per ipsum depositarium expenditur, nec patitur, ut Prælati possit de eo ad libitum disponere, mortale peccatum committit contra votum paupertatis. *Hæc ille.*

R. 3. ex eodem. Ut licitè habeatur depositum, requiritur quoque, ut subditus, quando ex deposito necessaria ab Officiali petit, exponat in particulari necessitates suas; nam aliàs esset ille tantum Officialis materialiter, & potius subditus esset dispensator, disponendo & ordinando, quid, & quantum, quando, pro quo vellet accipere, & expendere; quod tamen est contra mentem S. Concil. Trid. jubentis, ut dispensatio mobilium ad solos Officiales spectet, & neququam hæc committatur privatis subditis; ne inde quis sibi arroget quid amplius, quàm solum usum-facti pro sibi necessariis. Ex quo etiam deducitur, quod solius subditi non sit, dijudicare & taxare, quid hic & nunc necessarium sibi sit, ut pro illo possit absolutè ex deposito velle habere tantum & tantum, quasi dicendo & determinando: *hoc debeo habere, hoc volo habere, &c.* Nam hæc esset potius auctoritativa administratoris dispositio, quæ privato subdito neququam competere potest, nec debet; maxime cum ille aliquando privato amore excæcatus judice

dicet necessaria, quæ potius sunt superflua, & magis serviunt ad delicias, quàm ut sublevetur necessitas.

R. 4. ex eodem citante Bartol. à S. Fausto. in Thesauro relig. l. 8. q. 30. Nec obstat dicere (ut fortè indulgentiùs sibi persuadent peculiaristæ religiosi seu depositores) mentem Romani Pontificis esse, ut prædictum depositum remaneat depositatum, ac designatum pro ejus indigentis, ac proinde Prælatum non posse de eo absque ipsius consensu disponere. Non obstat, inquam, quia depositum ad hoc inventum est, ut auferatur à Religiosis usus-fructus, & administratio peculii, & incorporetur saltem quoad proprietatem & usum-fructum cum bonis Monasterii; licet quoad simplicem usum-facti remaneat designatum ad sublevandas eorum indigentias; administratio verò ejus resideat penes prædictum depositarium, & hoc de licentia Superioris, & amovibiliter, & non ut præfati Regulares habeant ejus proprietatem aut usum irrevocabiliter, quasi Prælatus non posset de eo ad libitum disponere (si Constitutiones Ordinis nil speciale desuper disponant) &c.

Hæc ille. Vide supra in hoc

9. lib. c. 12. q. 1.

